

Î N C H E I E R E

30 august 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Luiza Gafton, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de către reprezentantul Procuraturii Generale, procuror în Procuratura Unității teritoriale autonome Găgăuzia, Natalia Andronic, Victor Catranji și de către reprezentantul Ministerului Justiției, Sorin Olaru,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Victor Catranji împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu Procuratura Generală cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești,

împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 30 martie 2017, prin care au fost respinse apelurile declarate de către Victor Catranji și reprezentantul acestuia, avocatul Nicolai Jecov, reprezentantul Ministerului Justiției, Sorin Olaru și reprezentantul Procuraturii Generale, procuror în Procuratura Unității teritoriale autonome Găgăuzia, Fiodor Colța și a fost menținută Judecătoriei Comrat din 13 ianuarie 2017,

c o n s t a t ă :

La data de 16 martie 2016, Victor Catranji a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, intervenient accesoriu Procuratura Generală cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la data de 28 august 2007, ofițerul de urmărire penală al Direcției generale urmărire penale a CCCEC a pornit urmărirea penală pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 335 alin. (3) lit. b) din Codul penal (cauza penală nr. 2007036554), precum și a pornit urmărirea penală pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 361 alin. (2) lit. b) din Codul penal (cauza penală nr. 2007036555).

Menționează că, prin ordonanța procurorului anticorupție din 28 august 2007 dosarele penale nr. 2007036554 și nr. 2007036555 au fost conexate într-o singură procedură, fiind atribuit nr. de bază 200736555.

Susține că, la data de 31 iulie 2009, procurorul interimar al mun. Comrat a pornit urmărirea penală pe faptul săvârșirii infracțiunii prevăzută de art. 191 alin.(5) din Codul penal (cauza penală nr. 2009198058), iar la data de 12 septembrie 2009, în cadrul acestei cauze, la domiciliul său a fost efectuată percheziția.

Afirmă că, la data de 16 octombrie 2009, el a fost recunoscut în calitate de bănuit în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 191 alin. (5) din Codul penal, iar la data de 06 ianuarie 2010, a fost recunoscut în calitate de învinuit, fiindu-i înaintată învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 191 alin. (5) din Codul penal.

Relevă că, la data de 11 ianuarie 2010, în privința sa a fost aplicată măsura preventivă – obligarea de a nu părăsi localitatea, iar la data de 19 ianuarie 2010, i-a fost înmănată copia rechizitoriului referitor la comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) din Codul penal, dosarul penal fiind expedit pentru examinare în fond în Judecătoria Comrat.

Mai relevă că, la data de 04 iunie 2010, în cadrul cauzei penale nr.2007036555, la domiciliul său a fost efectuată percheziția.

Invocă că, la data de 22 iunie 2010, prin ordonanța ofițerului superior de urmărire penală al Direcției generale urmărire penală a CCCEC a fost dispusă începerea urmăririi penale în privința sa pe faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. (3) lit. b) din Codul penal (cauza penală nr. 2010036477).

Mai invocă că, la data de 22 iunie 2010, prin ordonanțele ofițerului superior de urmărire penală al Direcției generale urmărire penală a CCCEC a fost dispusă începerea urmăririi penale pe faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art. art. 27 și 190 alin. (5) din Codul penal (cauza penală nr. 2010036478) și a infracțiunii prevăzute de art. 361 alin. (2) lit. b) din Codul penal (cauza penală nr. 2010036479).

Declară că, prin ordonanța procurorului în Procuratura Anticorupție din 22 iunie 2010 dosarele penale cu nr. 2010036478 și nr. 2007036479 au fost conexe într-o singură procedură, fiind atribuit nr. unic 2007036478.

Menționează că, la data de 25 iunie 2010, a fost recunoscut în calitate de bănuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. art. 42 alin. (2) și (5), 27 și 190 alin.(5) din Codul penal (cauza penală nr. 2010036478), precum și în comiterea infracțiunii prevăzute de art. art. 42 alin. (2) și (5) și 335 alin. (3) lit. b) din Codul penal (cauza penală nr. 2010036477).

Susține că, la data de 08 iulie 2010, a fost pus sub învinuire pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. art. 42 alin. (2) și (5) și 335 alin. (3) lit. b) din Codul penal (cauza penală nr. 2007036477), precum și a fost pus sub învinuire pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. art. 42 alin. (2) și (5), 361 alin. (2) lit. b), 27 și 190 alin. (5) din Codul penal (cauza penală nr. 2007036478).

Afirmă că, la data de 17 septembrie 2010, i-a fost înmănată copia rechizitoriului privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. art. 361 alin. (2) lit.b), 27, 42 alin. (2) și (5) și 190 alin. (5) din Codul penal, iar cauza penală nr.2010036478 a fost expedită pentru examinare în fond în Judecătoria Comrat.

Relevă că, prin sentința Judecătorei Comrat din 21 iunie 2012 a fost încetat procesul penal în privința sa, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. art. 42 și 361 alin. (2) lit. b) din Codul penal, conform art. 60 din Codul penal, în legătură cu expirarea termenului prescripției tragerii la răspundere penală și a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. art. 42 alin. (2), 335 alin. (3) lit. b), 42 alin. (2) și (5), 27, 190 alin. (5) și 191 alin. (5) din Codul penal, fiindu-i stabilită, în baza art. 84 alin. (1) din Codul penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, pedeapsa definitivă de 11 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de conducere în organizația comercială, obștească sau o altă organizație nestatală pe termen de 4 ani, precum și în privința sa a fost aplicată măsura preventivă - ținerea sub strajă, pînă cînd sentința va deveni irevocabilă.

Mai relevă că, la data de 06 decembrie 2012, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Comrat a fost casată sentința primei instanțe în partea încetării cauzei penale în privința sa pe art. 42 și 361 alin. (2) lit. b) din Codul penal, condamnării lui pe art. art. 42 alin. (2) și (5), 27, 190 alin. (5) și 191 alin. (5) din Codul penal și stabilirii pedepsei pentru concursul de infracțiuni pe acest capăt și în această parte a fost pronunțată o nouă hotărâre, prin care procedura penală în privința sa în baza art. art. 42, 361 alin. (2) lit. b), 27 alin. (2) și (5) și 190 alin. (5) din Codul penal a fost încetată din motivul încălcării competenței materiale, iar în privința învinuirii de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) din Codul penal din motiv că, fapta nu întrunește elementele infracțiunii. A fost casată sentința în partea stabilirii pedepsei în privința sa în baza art. art. 42 alin. (2) și 335 alin. (3) lit. b) CP și a fost pronunțată în această parte o nouă hotărâre, prin care el a fost condamnat în baza art. art. 42 alin. (2) și 335 alin. (3) lit. b) din Codul penal la 3 ani închisoare cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de conducere în organizații comerciale, sociale sau alte organizații nestatale pe termen de 3 ani. În baza art. 90 din Codul penal, pedeapsa stabilită a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani. Măsura preventivă aplicată în privința sa - ținerea sub strajă a fost înlocuită cu declarația de nepărsire a localității.

Invocă că, prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 17 septembrie 2013 a fost casată decizia instanței de apel și restituită cauza spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

Menționează că, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 15 decembrie 2014 a fost casată integral sentința primei instanțe și pronunțată o nouă hotărâre conform modului stabilit pentru prima instanță, prin care el a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. art. 42 și 361 alin. (2) lit. b) din Codul penal, cu eliberarea de la pedeapsă în legătură cu expirarea termenului prescripției tragerii la răspundere penală, a fost condamnat în baza art. 191 alin. (5) din Codul penal la 8 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis și a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. art. 42 alin. (2), 335 alin. (3) lit. b), 27, 42 alin. (2) și (5) și 190 alin. (5) din

Codul penal din motiv că, fapta nu întrunește elementele infracțiunii. A fost aplicată în privința sa măsura preventivă – arestul.

Sușține că, prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 30 iunie 2015 recursul declarat de către el a fost admis și a fost casată decizia instanței de apel în partea condamnării sale în baza art. 191 alin. (5) din Codul penal și a fost emisă o nouă hotărâre în această parte, prin care el a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) din Codul penal pe motiv că, fapta nu întrunește elementele infracțiunii. În rest decizia instanței de apel a fost menținută.

Afirmă că, conform art. 1398 alin. (1), art. 1405 alin. (1) și art. 1422 alin.(1) și (2) din Codul civil, precum și art. 3 alin. (1) lit. a), b) și c) din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, urmează a fi reparat prejudiciul moral, care i-a fost cauzat în urma aplicării ilegale a măsurilor preventive, tragerii ilegale la răspundere penală, condamnării ilegale și efectuării ilegale a percheziției.

Solicită încasarea din bugetul de stat a sumei de 300000 lei, cu titlu de prejudiciu moral și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Comrat din 13 ianuarie 2017 acțiunea a fost admisă parțial și a fost încasată din bugetul de stat prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Victor Catranji suma de 30000 lei, cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin aplicarea ilegală a măsurilor preventive – arestul preventiv și obligarea de a nu părăsi localitatea, tragerea ilegală la răspundere penală, condamnarea ilegală și efectuarea ilegală a percheziției. În rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, reieșind din circumstanțele cauzei și ținând cont de practica Curții Europene a Drepturilor Omului, suma de 30000 lei constituie o compensație echitabilă pentru prejudiciul moral cauzat reclamantului în urma aplicării ilegale a măsurilor preventive – arestul preventiv și obligarea de a nu părăsi localitatea, tragerii ilegale la răspundere penală, condamnării ilegale și efectuării ilegale a percheziției.

Prin decizia Curții de Apel Comrat din 30 martie 2017 au fost respinse apelurile declarate de către Victor Catranji și reprezentantul acestuia, avocatul Nicolai Jecov, reprezentantul Ministerului Justiției, Sorin Olaru și reprezentantul Procuraturii Generale, procuror în Procuratura UTA Găgăuzia, Fiodor Colța și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 02 mai 2017, reprezentantul Procuraturii Generale, procuror în Procuratura UTA Găgăuzia, Natalia Andronic a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel este ilegală.

Menționează că, conform art. 6 lit. a) din Legea nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea și modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul devenirii definitive și irevocabile a sentinței de achitare.

Susține că, conform art. 3 alin. (1) din Legea enunțată, este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală, condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunității, etc.

Afirmă că, din materialele cauzei rezultă că, organul de urmărire penală, procuratura și instanța de judecată nu au admis careva acțiuni ilegale.

Relevă că, măsura preventivă aplicată în privința lui Victor Catranji sub formă de obligare de a nu părăsi localitatea nu a fost un act procesual definitiv și incontestabil, întrucât în orice moment el putea să o conteste la judecătorul de instrucție și mai mult ca atât, la expirarea termenului măsurii preventive enunțate, nu a fost prelungită, în legătură cu aceasta, acțiunile date nu puteau fi recunoscute ilegale.

Invocă că, conform art. 1422 din Codul civil, prin prejudiciu moral se înțeleg suferințele psihice sau fizice cauzate prin acțiuni ce atentează la valorile nepatrimoniale, ce aparțin persoanei din momentul nașterii sau la bunurile dobândite prin lege.

Declară că, contrar prevederilor art. 118 alin. (1) CPC, Victor Catranji nu a prezentat probe, ce ar confirma că, în urma aplicării față de el a măsurilor preventive, a suferit careva incomodități sau a ratat un careva venit.

Mai declară că, Victor Catranji nu a prezentat nici probe, ce ar confirma că, informația privind învinuirea sa de comiterea infracțiunilor a avut o mare rezonanță în societate, a fost difuzată în presă sau prin alte mijloace de informare a fost discutată în mod activ în societate și a avut o influență negativă asupra sa.

Menționează că, este evident faptul că, Victor Catranji nu a dovedit faptul cauzării suferințelor morale și fizice în urma acțiunilor ilegale ale organelor de stat.

Susține că, instanța de apel a interpretat greșit prevederile art. 3 alin. (1) din Legea enunțată, iar concluziile, expuse în decizie, contravin circumstanțelor de drept și de fapt.

La data de 17 mai 2017, Victor Catranji a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel este neîntemeiată și ilegală.

Menționează că, conform pct. 25 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 09 octombrie 2006 cu privire la aplicarea de către instanțele de

judecată a legislației ce reglementează repararea prejudiciului moral, instanțele judecătorești, la determinarea mărimii compensației pentru prejudiciul moral, trebuie neapărat să ia în considerație atât aprecierea subiectivă privind gravitatea cauzării suferințelor psihice sau fizice părții vătămate, cât și datele obiective care certifică acest fapt, însă instanțele judecătorești nu au dat nici o apreciere gravității cauzării suferințelor psihice sau fizice, suportate de către el în urma acțiunilor ilegale ale organelor de stat.

Susține că, instanțele judecătorești, la examinarea cauzei, nu au luat în considerare toate circumstanțele de fapt ale cauzei.

La data de 30 mai 2017, reprezentantul Ministerului Justiției, Sorin Olaru a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel este neîntemeiată, deoarece a fost interpretată eronat legea și a fost arbitrară aprecierea probelor de către instanța de apel.

Menționează că, art. 6 din Legea nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești prevede expres care sunt cazurile în care survine dreptul persoanei fizice/juridice la repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești. Astfel, unul din aceste cazuri este devenirea definitivă și irevocabilă a sentinței de achitare.

Susține că, raportând normele legale enunțate la situația din prezenta speță, se constată că, Victor Catranji are dreptul să solicite despăgubire în condițiile în care în privința sa a fost emisă sentință de achitare. Acest fapt nu poate fi contestat sau negat.

Afirmă că, pentru a fi în prezența unei acțiuni civile întemeiate nu este suficient de a fi întrunite doar prevederile art. 6 din Legea enunțată, dar și prevederile art. 3 alin. (1) din Lege.

Relevă că, prin prisma normei enunțate, este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală, condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunității, efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; supunerii ilegale la arest administrativ, reținerii administrative ilegale sau aplicării legale a amenzii administrative de către instanța de judecată; efectuării măsurilor operative de investigații cu încălcarea prevederilor legislației; ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma blocării conturilor bancare. Respectiv, se constată că, prezenta

acțiune civilă este neîntemeiată. Or, prin prisma prevederilor enunțate, nu orice acțiune a organelor de drept și judecătorești atrage răspunderea statului.

Mai relevă că, este important și necesar să se constate ilegalitatea actului procedural emis de către organul de drept.

Declară că, conform pct. 14 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 24 decembrie 2012, examinarea corectitudinii procedurilor de arestare, temeiniciei deciziei de reținere sau gradului de motivare al actului, prin care a fost dispusă arestarea nu ține de competența instanței civile, deoarece aceste chestiuni urmează a fi decise în cadrul procedurilor penale. Or, prezentul litigiu are caracter civil și nu ține de competența instanței de judecată de a se expune pe marginea acestui aspect.

Menționează că, organul de drept a întreprins toate acțiunile de urmărire penală posibile și raționale prevăzute de Codul de procedură penală, în scopul cercetării sub toate aspectele, multilateral și obiectiv, a circumstanțelor cazului (art.254 CPP).

Sușține că, Victor Catranji nu poate pretinde la repararea prejudiciului moral în situația în care nu este respectat art. 6 din Legea enunțată, întrucât nu a fost emisă sentință de achitare în privința tuturor articolelor incriminate și nici art. 3 din Lege, deoarece nu s-a constatat ilegalitatea actelor procesuale îndeplinite.

Afirmă că, conform art. 11 din Legea enunțată, mărimea compensației pentru repararea prejudiciului moral se stabilește de instanța de judecată în modul prevăzut de prezenta lege. Mărimea concretă a compensației se determină luându-se în considerare:

- caracterul și gravitatea încălcărilor procesuale comise la urmărirea penală și la examinarea cauzei penale în instanța de judecată. Pe durata acțiunilor procesuale și judecării cauzei penale în instanța de judecată, lui Victor Catranji nu i-au fost încălcate drepturile procesuale, nefiind înregistrată nici o plîngere ce ar indica contrariul. Mai mult ca atât, Victor Catranji nu depus nici o cerere referitor la acțiunile întreprinse de către organul de urmărire penală.

- rezonanța pe care a avut-o în societate informația despre învinuirea persoanei. În sensul justificării acestui compartiment, Victor Catranji nu a prezentat careva probe concludente, pertinente, utile și veridice, prin care să se confirme că, învinuirea sa ar fi avut careva efecte negative asupra reputației sale.

- durata urmăririi penale, precum și durata examinării cauzei penale în instanța de judecată. În speță, urmărirea penală pe cauzele penale s-a realizat într-un termen rezonabil, deoarece cauzele au fost de o complexitate sporită și necesitau o perioadă de timp mai îndelungată.

- suferințe fizice, caracterul și gradul suferințelor psihice. Conform Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 09 octombrie 2006 cu privire la aplicarea de către instanțele de judecată a legislației ce reglementează repararea prejudiciului moral, obligația de a dovedi faptul pricinuirii prejudiciului moral (suferințe psihice sau fizice suportate) o exercită partea vătămată, însă Victor Catranji nu a prezentat probe justificative, care ar demonstra prezența unor suferințe

cauzate, or, toate argumentele invocate întru motivarea acțiunii poartă doar un caracter declarativ, fără a dispune de careva suport probatoriu și legal.

Prin referința depusă la data de 09 august 2017 reprezentantul Procuraturii Generale, Iuri Lealin a solicitat admiterea recursului declarat de către Ministerul Justiției și respingerea recursului declarat de către Victor Catranji.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile au fost declarate în termen, or, din materialele cauzei rezultă că, la data de 14 aprilie 2017, Victor Catranji a recepționat copia deciziei instanței de apel și la data de 17 mai 2017, a depus cerere de recurs, iar la data de 18 aprilie 2017, Ministerul Justiției și Procuratura Generală au recepționat copia deciziei instanței de apel și la data de 02 mai și 30 mai 2017, au depus cererile de recurs.

Examinând temeiurile recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile sunt inadmisibile din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul

în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile declarate de către reprezentantul Procuraturii Generale, procuror în Procuratura UTA Găgăuzia, Natalia Andronic, Victor Catranji și de către reprezentantul Ministerului Justiției, Sorin Olaru nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recursuri nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza *Asito versus Republica Moldova*, 10 iulie 2001, *Meyer versus Germania*, 22 martie 2016), pe când în recursurile declarate de către reprezentantul Procuraturii Generale, procuror în Procuratura UTA Găgăuzia, Natalia Andronic, Victor Catranji și de către reprezentantul Ministerului Justiției, Sorin Olaru, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de către reprezentantul Procuraturii Generale, procuror în Procuratura UTA Găgăuzia, Natalia Andronic, Victor Catranji și de către reprezentantul Ministerului Justiției, Sorin Olaru ca inadmisibile.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursurile declarate de către reprezentantul Procuraturii Generale, procuror

în Procuratura Unității teritoriale autonome Găgăuzia, Natalia Andronic, Victor Catranji și de către reprezentantul Ministerului Justiției, Sorin Olaru se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Luiza Gafton

Mariana Pitic